

劍寒出山

กระบี่คู่ทานซ่าน

3

ทำตัวอีเจวี่ยนเว่ยเซิงจื่อ (好大一卷卫生纸) เขียน
สนสรากุญ แปล ขว่งเฟิงบูยคู่ตัง (狂風吹褲襠) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

กระบี่คู่หานซาน 3

คำขวัญเรื่องเว่ยเซิงจื่อ เขียน สนสรณู แปล

《劍出寒山》(Jian Chu Han Shan)

Vol.03

Copyright © 好大一卷衛生紙 (Hao Da Yi Juan Wei Sheng Zhi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Ltd., Taiwan

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Illustrations by 狂風吹禪襠

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2708-0

ภาพปก ขว่งเฟิงซุยกู่ต้ง (狂風吹禪襠)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พันธมิตร

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากอ่าน 'กระป๋องห่านาน' ทั้งสองเล่มจบไปแล้ว คงไม่มีประโยคใดที่จะนำมาใช้บรรยายการแสดงออกซึ่งความรักของอริยกระป๋องกับเพียงพอนน้อยได้ดีเท่า 'การกระทำสำคัญกว่าคำพูด' จริงๆ ค่ะ ขนาดอีกฝ่ายมีพื้นที่ในใจเพียงหนึ่งในพันนะคะเนี่ย และถึงแม้จี้เขียวจะพูดไม่ค่อยเก่ง ทว่าประโยคบอกรักที่ไม่มีคำว่ารักของเขาก็ทำเอาเราใจบางกันไม่น้อยเลยใช่มั้ยคะ

การต่อสู้ในแดนสนธยาเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่ทำให้พวกเขาารู้ใจตัวเอง เพราะยังมีเรื่องราวที่เกิดขึ้นในแดนอสุรและแดนมนุษย์หลังจากนั้นที่พวกเขาต้องเผชิญและร่วมฝ่าฟัน พิสูจน์ให้เห็นว่าทั้งสองมีความรักความเข้าใจในกันและกันมากเพียงใด

บทสรุปสุดท้ายแห่งมรรคาวิถีนี้อมาถึงแล้ว เรามาติดตามและส่งกำลังใจร่วมลุ้นไปกับคู่ร่วมบำเพ็ญทั้งสองจนถึงปลายทางกันดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อ่าน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือของสำนักพิมพ์เอเวอร์ไว
เล่มใดที่ไม่ได้มาตรฐาน
เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไวยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน
โปรดส่งหนังสือพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด
หรือหน้าที่ชำรุด มาที่

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Jamsai Customer Care 0-2840-4800

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everyY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 127

ขึ้นสวรรค์ได้ดวงดาว

เมืองเฟิงเยวี่

คืนค้ายาวนาน ตำหนักใหญ่กว้างขวางเงียบสงัด

จิตรกรก้มหน้ากำลังผสมสีอยู่หน้าโต๊ะยาว แสงจากเชิงเทียนอาบได้
ใบหน้าด้านข้างของเขา แลดูอบอุ่น ขณะเดียวกันก็คล้ายทุกชั่วระทม

อสูรวิหคหลวนลอบเข้ามาในตำหนัก นางนั่งลงขึ้นชมภาพวาดงดงาม
ทรงพลังบนผนังพลางคอยสนทนาพาทิอยู่ข้างเขามีได้ขาด

"ข้าทนายว่าร่างอสูรเดิมของท่านคือกิ่งกำเปี่ยนสี่"

อีกฝ่ายมิได้เงยหน้า หากยังคงตั้งอกตั้งใจผสมสี "ข้าเป็นงู"

"งูหรือ จอมอสูรเขาหลังซานก็เป็นงูเช่นกัน ท่านเผ่าพันธุ์เดียวกันกับ
จอมอสูร!" วิหคหลวนตกใจ แต่กระนั้นนางก็ยังคงขยับเข้าไปใกล้อีกฝ่ายด้วยความ
อยากรู้อยากเห็น "อืม ท่านเคยพบจอมอสูรหรือไม่ เขาเป็นอสูรแบบใด"

"ก็เป็นเช่นข้า"

วิหคหลวนหัวเราะคิกคัก "ข้าไม่เชื่อ ท่านโกหก!"

จิตรกรหนุ่มมิได้ตอบ

"ท่านเป็นสหายคนแรกของข้าที่นี่" วิหคหลวนเจื้อยแจ้วขึ้นอีก "ในชุมชน
เหมือนอสูร ข้าต้องร้องเพลง ท่านมาได้หรือไม่ หากท่านมา ข้าต้องร้องได้ดีมาก
แน่ๆ"

จิตรกรหนุ่มพยักหน้า ไม่นึกสนใจอันใดนัก

วิหคหวนเบิกบานใจ "พวกเราตกลงกันแล้วนะ!"

ในเมืองเฟิงเยวี่รุ่งเรืองวิจิตร มือสุรไปมาขวกไขว่ ตอนเพิ่งเข้าเมืองมานางได้เปิดหูเปิดตา รู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่งยวด ยามค่ำมักฝันเห็นตนเองใช้บทเพลงผูกสัมพันธ์ที่นางประพันธ์ขับขานไปทั่วแดนอสุร

แต่ไม่รู้เหตุใด ยิ่งเวลาผ่านไปนาน ทั้งๆ ที่อยู่ท่ามกลางเหล่าอสุร แต่นางกลับรู้สึกเจ็บเหงา ยิ่งกว่าตอนอยู่ท่ามกลางป่าเขา

เหล่าอสุรชั้นต่ำที่มาแสดงในงานเลี้ยงล้วนพักอยู่ในเรือนพำนักของข้าหมัก พวกมันหาได้สนใจวิธีการร้องการควบคุมลมหายใจอันใดไม่ สนใจก็แต่ตนเองจะได้เป็นที่โปรดปรานของอสุรชั้นสูงหรือไม่ก็เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ระหว่างพวกมันจึงมักเต็มไปด้วยการชิงดีชิงเด่น เปรียบเทียบกันว่าใครเหนือกว่าใคร ไม่ตรีจิตเจือจาง

วิหคหวนแต่งบทเพลงรันทดงดงามไว้บทหนึ่ง ทว่าพ่อบ้านประจำข้าหมักไม่ยอมให้นำนางขับขาน ตรงกันข้ามกลับต้องการให้นางร้องบทเพลงยกย่องสรรเสริญคุณูปการของจอมอสุรเขาหลังซ่าน

เมื่อมือสุรตนใดเข้าใจบทเพลงของนาง ก็เหมือนกับจิตรกรผู้หนึ่ง เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาวาดเพียงพอนหิมะได้งดงามยิ่งยวด เส้นสายแต่ละเส้นล้วนเต็มไปด้วยใจจริง ทว่าภาพวาดบนผนังกลับไม่มีเพียงพอนหิมะ

บางที่อาจเพราะร่างเดิมของจอมอสุรเขาเสวี่ยซ่านเป็นเพียงพอน ดังนั้นจอมอสุรเขาหลังซ่านจึงไม่ยอมให้เขาวาด 'ทักชะวาดเพียงพอน' ของเขา จึงเป็นได้เพียงมุกกระจ่างผู้ลึกลับคลุมๆ

พอคิดถึงตรงนี้วิหคหวนก็รู้สึกวุ่นวายกับจิตรกรหนุ่มหัวอกเดียวกัน ต่างรู้ใจผู้ตกอับ นางแอบเข้ามาในตำหนักดูภาพวาด จิตรกรไม่เพียงไม่ปริปากฟ้อง หากยังช่วยนางปิดบัง ซ่างเป็นอสุรแสนดีอบอุ่นมีเมตตาอย่างยิ่ง

"ข้ายังอยากดูภาพวาดเพียงพอนภาพนั้น"

จิตรกรหยิบม้วนภาพออกมา ภาพคำเค็นดวงดาวภูเขามะปรางภูเขินที่ละน้อย

* มุกกระจ่างผู้ลึกลับคลุม เป็นสำนวน อุปมาถึงของล้ำค่าที่ถูกเก็บซ่อน ปกปิดไว้

วิหคหลวนถูกภาพดังกล่าวดึงดูด นางตะลึงพูด "ที่ที่ปรารถนาจะไปให้ถึงสักครั้งในชีวิต คือราตรีซึ่งมีดวงดาวดาษดื่นได้ดูเขาหิมะ...เพียงพอนตัวนี้มีชื่อหรือไม่"

หัวคิวของจิตรกรหนุ่มขมวดเข้าหากันน้อยๆ เขาพูดเสียงแผ่ว "เขาเป็นสหายของข้า"

"เช่นนั้นท่านพอจะเล่าเรื่องของสหายท่านให้ข้าฟังสักหน่อยได้หรือไม่"

จิตรกรหนุ่มเผยสีหน้าคิดคำนึง "แต่ก่อน...ข้ามีสหายอยู่สองคน พวกเราออกเดินทางท่องเที่ยวไปด้วยกัน เล่นมายากลให้เด็กๆ ชาวมนุषย์ชาวอสูรดู"

วิหคหลวนประหลาดใจ "ท่านเล่นกลเป็นด้วยหรือ"

"ข้าเล่นกลไม่เป็น เป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น กลพวกนี้ก็แค่เรื่องหลอกลวง ข้าแปลงกายเป็นกำไลข้อมือ เพียงพอนกลายร่างเป็นผ้าพันคอให้สหายอีกคนแสดง 'ขึ้นสวรรค์เด็ดดวงดาว' "

การแสดง 'ขึ้นสวรรค์เด็ดดวงดาว' นี่เป็นกลที่เขี่ยเขียนหมิงคิดขึ้นเอาไว้ใช้เล่นสนุกกับพวกเด็กๆ

ภายใต้ท้องฟ้ายามราตรีดาดดาษไปด้วยดวงดาว กองไฟลูกโชน นัยน์ตาของพวกเด็กๆ ที่ห้อมล้อมอยู่รอบๆ เปล่งประกายวิบวาว

เขี่ยเขียนหมิงปลดผ้าพันคอสีขาวออก เอ่ยขึ้นมาคำหนึ่งว่า 'เปลี่ยน' ฐู่ๆ ผ้าพันคอก็พลันมีชีวิต กลายกลับเป็นเพียงพอนน้อยตัวหนึ่ง

เขาปลดกำไลข้อมือออกแล้วโยนรับกระแสดม ฐู่ๆ กำไลข้อมือก็คลายออก กลายเป็นงูลายตัวหนึ่ง งูลายยกเลิกตัวขึ้น ดูไม่ต่างอันใดกับเชือกยาวเพียงพอนน้อยปีนไต่ขึ้นไปตาม 'เชือก' ที่ยืดยาวมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะหายลับไปท่ามกลางฟากฟ้ารัตติกาล

เขี่ยเขียนหมิงกล่าว 'ขอเสียงปรบมือหน่อย ขอเชิญผ้าพันคอของข้าเด็ดดวงดาวเพื่อทุกคน'

เพียงไม่นานนาคิลาศักดิ์สิทธิ์และมุกวิเศษชั้นต่ำที่สองประกายวิบวาวก็หล่นร่วงลงมาจากฟากฟ้าราวกับดาวดวงน้อยดวงแล้วดวงเล่า พวกเด็กๆ ต่างพากันยื่นมือออกไปรับ กระโดดโลดเต้นแย่งชิงกับพรรคพวกคนอื่นๆ

ท่ามกลางเสียงร้องตื่นเต้นยินดี เพียงพบน้อยที่ปีนขึ้นไปเด็ดดวงดาวนั้น
ก็ไต่ 'เชือก' กลับลงมาอีกครั้ง

จิตรกรกล่าวต่อว่า "พวกเราแสดงหลายต่อหลายครั้ง เพียงพบน้อย
ตัวนั้นปีนไปปีนมาอยู่บนตัวข้า บ่อยครั้งที่ข้าคิดอยากพันรัดตัวเขาเอาไว้ให้แน่น
นี่เป็นสัญชาตญาณของงู ทว่าข้าเล่นเป็นเชือกเส้นหนึ่ง เชือกไหนเลยจะ
ขยับได้..."

เขาพูดไปเรื่อย ๆ อย่างจริงจังจริงจัง วิทคนลวนฟังอย่างเคลิบเคลิ้ม
"ต่อมาเล่า ท่านรัดร่างเขาหรือไม่"

จิตรกรหนุ่มส่ายหน้า "ชีวิตอสูร...เรื่องที่อ้างว้างที่สุดมิใช่ไร้สหาย หากแต่
เคยมีสหาย"

วิทคนลวนนึกสงสัยอีกฝ่ายขึ้นมาทันที "ข้ายินดีเป็นสหายใหม่ของท่าน!"

จิตรกรหนุ่มซันตาคืนมอง วิทคนลวนสบตากับอีกฝ่าย ใจเต้นระส่ำอย่าง
ไร้สาเหตุ แผ่นหลังเย็นเยือกหวาดหวั่น

ทันใดนั้นจิตรกรหนุ่มก็คลี่ยิ้ม ความรู้สึกเย็นเยือกเมื่อครู่หายไป
อย่างรวดเร็ว

"เจ้าควรกลับไปได้แล้ว" จิตรกรหนุ่มบอก

ครั้นวิทคนลวนได้ยินเสียงฝีเท้าออกดำหนังกดขึ้น นางก็รีบพูด "ดึกปานนี้
แล้วยังมีทหารอสูรลาดตระเวนด่านอีกหรือ ข้าไปก่อนละ!" พูดจบนางก็
บินผ่านหน้าต่างฉลุลาออกไป อาศัยเงาชายคาปิดบังร่องรอย

"จอมอสูร มีรายงานด่วนจากเจดีย์เงินเยา!" แม่ทัพอสูรเข้ามาในตำหนัก
หมอบร่างลงกับพื้น

จอมอสูรเขาหลังขานพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ว่ามา"

"เจดีย์เงินเยากล่อม นักโทษอสูรสองตนหลบหนีออกไปได้ แม่ทัพเหยี่ยวดำ
ไม่รู้อยู่ที่ใด จอมอสูรเขาเสยขาน จอมอสูรแม่น้ำไปเหอ กับแม่ทัพพยัคฆ์ต่อสู้
ซุลมุนอยู่ที่ด่านนอกเจดีย์ ต่างบอกว่าอีกฝ่ายเป็นพวกของอสูรนักโทษ"

โดยรอบพลันเงียบงัน

แม่ทัพอสูรไม่กล้าเงยหน้า รู้สึกหนาวสะท้านไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ

ข่าวร้ายเหลวไหลเช่นนี้ต้องทำจอมอสูรโมโหแน่ๆ อสูรตนอื่นไม่กล้ามารายงาน เพราะกลัวอีกฝ่ายจะพานโกรธตนเองไปด้วย หลังจากโยนกันไปโยนกันมา สุดท้ายภารกิจนี้ก็มาหล่นอยู่บนหัวตนเอง

ทว่าเขากลับได้ยื่นจอมอสูรตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ถ้ายทอดคำสั่งเรียกตัวแม่ทัพพยัคฆ์กลับมารับโทษที่เมืองเพิงเยวี่ ปิดพื้นที่แถบเขาเฮยซานไว้ นำกำลังทหารไปตามจับนักโทษหลบหนีกับแม่ทัพเหี้ยวดำ บอกให้อสูรพุกซาไปป่าหงหลิน เจรจากับอสูรเผ่าป่าหงหลินให้ช่วยค้นหาอีกแรงไปได้"

แม่ทัพอสูรถอนหายใจ เหงื่อเย็นผุดพรายเต็มหน้าผาก ก่อนจะลุกขึ้นถอยออกไปจากตำหนัก

จอมอสูรเขาหงซานพูดกับม้วนภาพ "ในที่สุดเจ้าก็มาจนได้ ยังไม่ทันได้โผล่หน้าออกมา ก็ทำลายทหารทำลายแม่ทัพของข้าแล้ว ความสามารถมิได้ด้อยไปกว่ากาลก่อนเลยจริงๆ"

บทที่ 128

ชุดรากถอนโคน

เมิ่งเสวี่หลี่กลับมาแล้ว

ท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรีเหี้ยวดำสยายปีก ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้างอย่างโกรธซึ่ง กรงเล็บคมกริบไม่ต่างอันใดกับตะขอเหล็ก จะจอยปากแหลม เจกกระบี่เหล็กกล้า

เมื่อร่างอสูรใหญ่โตของเหี้ยวดำปรากฏก็ทำให้เงาร่างของเมิ่งเสวี่หลี่ยิ่งดูเล็กกระจ้อยร่อย เทียบไม่ได้แม้เพียงกรงเล็บของมัน ทว่าเขากลับไม่นึกหวาดหวั่น ทะยานร่างออกจากกระบี่เหินเวหา ทำเหมือนคิดปะทะกับมัน ซึ่งๆ หน้า แทงกระบี่ใส่ตาของเหี้ยวดำ

เหี้ยวดำพุ่งลงมาอย่างรวดเร็ว จะจอยปากแหลมคมอ้ากว้าง!

ในตอนนั้นเองบี๋โหยวที่ถูกฟาดสลบตอนบุกเจดีย์เงินเยาและถูกพาตัวกลับเข้าแขนเสื้อของเมิ่งเสวี่หลี่ก็ตื่นขึ้น มันยืนหัวน้อยๆ ออกมาอย่างไม่รู้ อีโน้อีเห่น พอเห็นปากใหญ่ราวกับซามเลียด กลืนควาพุ่งปะทะใบหน้า มันก็ 'เอ๊ก' สลบไปอีกครา

ในขณะที่เดียวกันเหี้ยวดำก็เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังจะปล่อยอาวุธลับ ในแขนเสื้อ มันเบี่ยงหัวหลบ ทันใดนั้นภาพตรงหน้าก็วูบไหว แผ่นหลังของมันหนักอึ้ง

เมิ่งเสวี่หลี่พลิกกายขึ้นไปอยู่บนหลังเหี้ยวดำ มือทั้งสองข้างราวกับปลอกเหล็ก พลังปราณลั่นทะลัก รัศมีคอตตรงจุดอ่อนของอีกฝ่ายพอดี

ล่าคอถูกรัดแน่น เพราะหันหัวไม่ได้เหยียดำจึงยิ่งโมโหหนัก มันสะบัดปีก เป็นพัลวัน ประเดี๋ยวก็หมุนตัวบินสูง ประเดี๋ยวก็ทิ้งดิ่งพุ่งชนต้นไม้ ใช้ทุกหนทาง ที่มีหมายสลดเมื่งเสวี่ยหลี่ให้หลุด

แขนเสื้อเมื่งเสวี่ยหลี่สะบัดไหว มวยผมถูกสายลมโถมกระหน่ำจน ยุ้งเหียงไปหมด เส้นผมสีดำขลับไหวพลั่วราวกับน้ำตก ขยับร่างแคล่วคล่อง ว่องไวไปตามแรงเหวี่ยงของอีกฝ่าย ไม่ยอมห่างจากหลังของเหยี่ยวดำ แม้เพียงน้อย

สมัยก่อนตอนนกยูงพาเพียงพอนบินขึ้นท้องนภา มันจงใจอื้อวอด ทักชะเหินเวหาของตน ประเดี๋ยวหยุดกะทันหัน ประเดี๋ยวเลี้ยวฉับพลัน บ้างเร็ว บ้างช้า ทรมานเมื่งเสวี่ยหลี่จนอาเจียนหน้ามีดตาลาย บ่อยครั้งเข้าเพียงพอน ก็ค่อยๆ คุ่นชินจนไม่นึกหวาดกลัวอีก

แม้เหยี่ยวยักษ์จะแข็งแกร่ง แต่กลับสะบัดล้มภาระบนหลังไม่หลุด ได้แต่ คลุ่มคลั่งอยู่กลางอากาศ เงาคนดูเล็กจนคล้ายเรือ่น้อยกลางสมุทรคลั่งที่ กระเพื่อมขึ้นลงตามกระแสคลื่น เหมือนจะพลิกคว่ำในบัดดล แต่กลับรอดพ้น อันตราย หยัดยืนอยู่เหนือคลื่นลูกแล้วลูกเล่า

จิ้งจอกม่วงกับกระสาขาวยืนอยู่บนกระบี่เหินเวหา สายตามองตาม แทบไม่ทัน ได้แต่ส่งเสียงอุทานไม่ขาดปาก

กระสาขาวคิด "ไม่เสียทีที่เป็นถึงจอมอสูรเขาเสวี่ยซาน ทักชะจับยึด ร้ายกาจ! หากข้าเป็นเหยี่ยวดำก็ไม่รู้จะสลดเขาหลุดได้เช่นไร"

จิ้งจอกม่วงครุ่นคิดละเอียดกว่ากระสาขาว "สู้กับอสูร เหตุใดถึงไม่กลายร่าง เป็นอสูร ดูแล้วกระบี่เหินเวหานี้ก็เป็นเวทศาสตร์อาแดนมนุषย์ สามปีที่ผ่านมา ไม่มีชาวคราวอันใดของเขาเลย คาดว่าคงไปซ่อนตัวอยู่แดนมนุषย์กระมัง พรรคพวก ใช้กระบี่ของเขา ไม่ดี สหายของเขาผู้นี้ทักชะความสามารถสูงส่ง หน้าข้า บนกายยังไม่มีการอายของอสูรเลยแม้แต่หน่อย ไม่รู้ว่ามันมาที่ไปไหน..."

เหยี่ยวดำถูกรัดคอทำให้เลือดไปเลี้ยงสมองไม่พอ มันหน้ามีดตาลาย พาเมื่งเสวี่ยหลี่พุ่งกระแทกไปทั่ว ปีกยาวเจกมิดตัดต้นไม้เก่าแก่สะบัดไปไม่รู้ ที่ต้น ปาเขาหักโค่นเป็นวงกว้างราวกับถูกพายุพัดผ่าน

มันเอียงปึก เปลี่ยนทิศทางกะทันหัน พุ่งไปยังหน้าผาสูงชัน

กระสาวาร้องออกมาคราหนึ่ง สายตาวิดกักังวล "แย่แล้ว เหยี่ยวดำ ถูกสถานการณ์บีบบังคับ เก่งว่ามันอาจคิดใช้วิธีตายตกไปพร้อมกัน!"

จิ้งจอกม่วงบอก "พวกเรารีบไปรับจอมอสูรเขาเสียซานกันเถอะ"

กระบี่เหินเวหาไม่ต่างอันใดกับลำแสงไล่ตามติดอยู่ทางด้านหลัง ก่อนจะหยุดนิ่งอยู่ห่างจากหน้าผาหนึ่งจั้งสองจั้ง จี๋เซียวยืนนิ่งอยู่บนกระบี่ ไม่มีทีท่าว่าจะขยับเข้าไปใกล้อีกแม้เพียงก้าว

หากเป็นผาหินธรรมดา มันย่อมไม่อาจสร้างภัยอันตรายใดๆ แก่เมิ่งเสวี่หลี่ได้ ทว่ายามนี้พวกเขาอยู่ในเขตของจอมอสูรเขาเฮยซาน ผ่นผาดำทะมึนปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

ก้อนหินที่ใช้สร้างเจดีย์เงินยาคือหินดำอันเป็นผลผลิตพิเศษจากเขาเฮยซาน ซึ่งขึ้นชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุดชนิดนี้ หากเหยี่ยวดำใช้ความเร็วสูงสุดพุ่งเข้าชนผาหินดำ สิ่งที่เกิดตามมาย่อมไม่แคล้วเป็นแรงปะทะมหาดาล ถึงตอนนั้นไม่ว่าจะปราณคุ้มกายของเมิ่งเสวี่หลี่หรือกระดุกอสูรแข็งแกร่งของเหยี่ยวดำล้วนไม่อาจทนรับไหว

เหยี่ยวดำหมายใช้จังหวะที่ตนพุ่งเข้าใส่หน้าผา บังคับให้มนุษย์ตัวบนหลังกระโดดออกไปเอง หลังจากนั้นมันก็จะใช้ทักษะการบินที่สูงส่งฉวยโอกาสตอนกำลังจะชนหน้าผาหันกลับไปเล่นงานพวกอสูรทรยศ

สามจั้ง หนึ่งจั้ง สามจั้ง ภาพของผาหินสูงชันชะงักงันคล้ายขยายใหญ่ขึ้นต่อสายตา ลมแรงพัดโถมเข้าใส่จนเมิ่งเสวี่หลี่ไม่จำเป็นต้องหรีดตา

ในตอนนั้นเองหรวนฮุยที่อยู่ในแขนเสื้อก็สะลึมสะลือตื่น มันงุนงงยืนหัวเล็ๆ เต็มไปด้วยขนพู่ ออกมา ทว่าสิ่งที่มันเจอกลับเป็นพายุพัดกระพือ ผาหินใกล้พุ่งชนเข้ามา มันสองตาเหลือกค้างเป็นลมหมดสติกลับเข้าไปในแขนเสื้อ ทุกสิ่งเกิดขึ้นแค่เพียงชั่วพริบตา

หนึ่งจั้ง เมิ่งเสวี่หลี่ยังคงรัดคอเหยี่ยวดำแน่น ไม่คลายมือ

ผาหินใกล้แค่ปลายขนตา เสียง 'ติ๋ง' ดังขึ้นคราหนึ่ง เมิ่งเสวี่หลี่ย่ำเท้าใส่หลังของเหยี่ยวดำ ถ่ายพลังปราณสู่เท้า ส่งร่างของเหยี่ยวดำขึ้นหน้า

โครม!...

ผาหินพังทลาย แผ่นฟ้าผืนพสุธาสะเทือนเลื่อนลั่น ฝุ่นควันม้วนตลบ
เหี่ยวดำผ่องแรงไม่ทัน กระแทกเข้ากับหน้าผา หัวแตกเลือดอาบร่าง
หล่นร่วง เลือดชนปลิวว่อนทั่วฟ้า

ผาหินพังถล่มไปกว่าครึ่ง จิ้งจอกม่วงกับกระสาขาวเห็นเศษกรวดหิน
ปลิวว่อนมาทางตนเอง ขณะกำลังคิดจะหลบ พวกมันกลับพบว่าตำแหน่งที่
หยุดยืนอยู่ในเวลานี้นั้นรอดพ้นจากผลพวงการต่อสู้ได้พอดีพอดี จะมีก็แต่
ชนเหี่ยวสองสามอันที่ลอยตามสายลมยามค่ำตลบม้วนผ่านชายเสื้อไป

อสูรทั้งสองหันมองไปทางจี้เซียว ใจคิด หรือคนผู้นี้จะรู้อยู่ก่อนแล้ว นี่คือ
ทักษะล่องรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของพวกมนุษย์กระนั้นหรือ

เมื่งเสี่ยวหลี่อาศัยแรงยำเท้า พาร่างกระโดดขึ้นไปเหนือยอดผา ชูแขน
ทั้งสองข้างขึ้น โบกไม้โบกมือมาทางกระบี่เหินเวหาเต็มแรง รวากับเป็นนักแสดง
กายกรรมที่เพิ่งทำการแสดงเสร็จสิ้น รอผู้ชมให้คะแนนเตรียมแสดงความ
ขอบคุณ

จี้เซียวยิ้ม ส่วนกระสาขาวและจิ้งจอกม่วงก็อดตะโกนชื่นชมไม่ได้

หลังจากนั้นเพียงครู่ เสี่ยงวัตถุหนักรๆ ตกกระทบพื้นก็ดังลอยมาจาก
ก้นผา

กระสาขาวตะลึง "นี่...เหี่ยวดำตายแล้วหรือ"

จี้เซียวตอบ "ตายแล้ว"

จี้เซียวควบคุมกระบี่เหินเวหา มุ่งตรงไปยังยอดสุดของหน้าผา

กระสาขาวได้สติ "ช้าก่อน พวกเราไปหาศพของเหี่ยวดำที่ได้หน้าผา
ก่อน ให้มันใจก่อนว่ามันตายแล้วจริงๆ หากยังไม่ตายพวกเราจะได้ลงมือซ้ำ
อีกรอบ ถึงตอนนั้นค่อยไปจับจอมอสูรเขาเสี่ยวซานก็ยังไม่สาย"

กระบี่เหินเวหายังคงมุ่งไปตามทางเดิม

จิ้งจอกม่วงสีหน้าเคร่งขรึม "สหายท่านนี้ ท่านย่อมต้องรู้จักคำว่า 'บุตราก
ถอนโคน' แม้ทั้งไว้จะเป็นภัยภายหลัง! เกิดเหี่ยวดำยังไม่ตาย เกรงว่า
วันหน้าเขาจะตามมาล้างแค้น!"

กระสาขานิสัยใจร้อน มั่นทางปึกเตรียมบินไปได้หน้าผา แต่เพราะ ปีกทั้งสองข้างของมันเต็มไปด้วยบาดแผลเหวอะหวะ จึงไม่อาจตั้งพลังอสูร ออกมาใช้ กระพือปีกแค่เพียงสองทีก็เสียสมดุลร่วงตกลจากกระบี่

จี้เซียไม่แม้แต่จะมอง เขายืนมือคว่ำตึงตัวมันกลับขึ้นมานบนกระบี่ใหม่ อีกครั้งพลังขมวดคืบน้อยๆ ด้วยไม่ค่อยเข้าใจเหตุผลจำพวกนี้ "เช่นนั้นก็ให้มัน มาเถิด มีอันใดต้องกลัว"

ถึงจะกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง ทว่าวิถีจัดการเรื่องราวต่างๆ ของเขากลับยังคงมีหลักการ มิได้เปลี่ยนไปเหมือนคนที่ลอบทำร้ายเขา

อาจพูดว่าจี้เซียรู้สึกว่าคุณพวกรุ่นนั้นไม่คู่ควรที่จะเปลี่ยนแปลงเขา และไม่มีค่าให้ต้องเปลืองสมของอันใด

กระสาขากับจิ้งจอกม่วงต่างตะลึงงัน

หากอสูรคู่อรลอบเตรียมการอยู่ลับๆ ตั้งปณิธานมุ่งมันล้างแค้นไม่น่ากลัว อย่างนั้นหรือ

นึกถึงสามสิบปีฝั่งน้ำตะวันตก สามสิบปีฝั่งน้ำตะวันออก* ยามนี้ปล่อย อสูรคู่อริไป ไม่รู้ว่าเมื่อไรมันจะย้อนหวนกลับมาอีก หากเป็นเช่นนั้น คืนค้า จะหลับตานอนได้เช่นไร

เพียงวาจาเบาโหวงอย่าง 'มีอันใดต้องกลัว' ก็ไม่ต้องกลัวแล้วกระนั้นหรือ อสูรทั้งสองนึกสงสัยในใจ ตกลงสหายของจอมอสูรเขาเสวี่ยซานผู้นี้ มีที่มาที่ไปเช่นไรกันแน่

กระสาขาทอดถอนใจ "น่าเสียดายปีกข้ามันไม่รักดี ข้ายามนี้ไม่ต่าง อันใดกับนกพิการ!"

จี้เซียบอก "พวกเจ้ายังมีเรื่องอื่นที่ทำได้"

จิ้งจอกม่วงถาม "อันใด"

จี้เซียเข็ดคางขึ้นน้อยๆ เป็นสัญญาณบอกให้พวกมันมองไปที่ริมผา

เมิงเสวี่ยหลี่กระโดดราเริงอยู่ที่เดิม โบกมือรับสายลมยามค่ำ เสื้อผ้า

* เนื่องจากในสมัยโบราณแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) มักจะเปลี่ยนเส้นทางน้ำอยู่เสมอ มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งตั้งอยู่ ฝั่งทิศตะวันตกของแม่น้ำหวงเหอ แต่อีกสามสิบปีต่อมากลับกลายเป็นอยู่ฝั่งทิศตะวันออก หมายถึงวันเวลา เปลี่ยน สถานการณ์ย่อมเปลี่ยน ไม่มีอะไรแน่นอน

อาภรณ์สะบัดไหว เส้นผมดำขลับปลิวไสว

จี้เซี่ยวยิ้มน้อยๆ กล่าว "จำไว้ว่าต้องชมเขา"

กระสาขาวจึงจอกม่วงรู้สึกล้อจับคำพูดเล็กน้อย

เมิ่งเสวี่ยหลี่กระโดดขึ้นบนกระบี่เหินเวหา "ไปกันเถอะ!"

จิ้งจอกม่วงกัดฟันพูด "จอมอสูร ท่านร้ายกาจยิ่งนัก...ไม่รู้ว่าเหยี่ยวตัวนั้นลมหายใจขาดสะบั้นแล้วหรือยัง พวกเรามีผู้ลงไปดูสักหน่อย"

เมิ่งเสวี่ยหลี่รู้สึกประหลาดใจ เขาย้อนถาม "ยังต้องดูอันใด มันไม่ส่งผลอันใดต่อการเดินทางพวกเราอีกแล้ว!"

กระสาขาวกับจิ้งจอกม่วงสบตากันอีกคราว ใจคิด พวกเขาสองคนคงตกลงกันก่อนล่วงหน้าแล้วกระมัง

บทที่ 129

เหนืออสูรยังมีอสูร

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นสองอสูรก็ไม่คัดค้านทักท้วงอะไร กลับเอ่ยปากยกย่องขึ้นมาทันที

"จอมอสูรเขาเสวี่ยซานองอาจหาญเป็นหนึ่งไม่มีสอง ผู้ใดกล้าเป็นปรปักษ์ วันนี้อัดเหยียดดำ พรุ่งนี้เตะหมัดดำ วันต่อไปบุกตะลุยสังหารถึงเมืองเพิงเยวี่ จัดการจนหมาในหมาป่าเสือเสือดาวค่อมหัว กุ้งปูปลาตะพาบหดหัว!"

"จอมอสูรเขาเสยซานค่อนข้างเบาปัญญา จอมอสูรแม่น้ำไปเหอพลังกายอ่อนด้อย จอมอสูรเขาหลังซานผู้มีพรสวรรค์รู้จักเพียงवादวิหคบุปผาอยู่ในเมืองเพิงเยวี่ ท่านวีรบุรุษแห่งแดนอสูรในอดีต ดูทุกวันนี้สิ!"

เมื่งเสวี่ยหลี่ฟังจนหน้าแดงหูแดง ใจคิด นี่มันออกจะยกย่องกันเกินไปแล้ว พลังเอ่ยปากชื่นชมอสูรทั้งสองเชกเดียวกัน "หากไม่ได้พวกเจ้าทั้งสองที่พูดจาโน้มน้าวจิตใจ ข้าจนแม่ทัพเหยียดตนนั้นและทะ ส่อมันมาถึงที่นี่ มันไหนเลยจะคลุ้มคลั่งโมโหเสียสติ ช่วยข้าประหยัดแรงไปได้มากเช่นนี้ ดังนั้นความดีนี้ข้าครั้งหนึ่ง พวกเจ้าครั้งหนึ่ง ทุกคนทุกอสูรล้วนสำคัญ!"

"ที่ไหนกันๆ แค่ทำความดีเล็กน้อยไม่มีค่าให้พูดถึง ไหนเลยจะเทียบกับจอมอสูรได้"

เมื่งเสวี่ยหลี่กับจิ้งจอกม่วงกระสาขาวต่างคุยโวยกย่องกันไปมา บรรยากาศกลมกลืนเข้ากันได้อย่างน่าประหลาด

จี้เซียวอี้ม หยิบเอาหวีไม้เพื่อพิธีถอนออกมา "มานี้ ผมเจ้ายุ่งเหยิงหมดแล้ว

เจ้าจอมป่วน"

เมิ่งเสวี่หลี่ที่ลึงโอดต๋อทีใจจูบเส้นผมยาวสยายบนหัว เลิกกระโดดโอดเต้น เขาเอียงคออุหัวเข้ากับจี้เซี๋ยว ยอมให้คู่ร่วมบำเพ็ญช่วยเซาหมัดผม

สายลมเย็นสยายคืนฤดูร้อนพัดไหว ยามกระบี่เหินเวหาพุ่งขึ้นหน้าได้ลมจี้เซี๋ยวยืนอยู่ทางด้านหลังของเมิ่งเสวี่หลี่ มือถือหวีจันทร์เสี้ยววางผมให้อีกฝ่าย

กระสาวากับจิ้งจอกม่วงพิศดูพวกเขาสองคน รู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง

จอมอสูรเขาเสวี่ยซานกับสหายของเขาสนิทสนมชิดใกล้กันเกินไป หลังตื่นรู้ ชาวอสูรก็ไม่เผลอกันเสียอีก นอกเสียจากว่าสายสัมพันธ์จะสนิทสนมกันเป็นพิเศษ บางทีการที่มนุษย์บางผองอาจไม่ต่างอันใดนักกับชาวอสูรเสียจน

มีคู่ร่วมบำเพ็ญช่วยนางให้ เมิ่งเสวี่หลี่หลับตาอิมเอมมีความสุข พลังถามจิ้งจอกม่วง "เจ้ากับจอมอสูรแม่น้าไปเหอเคยตกลงสัญญาลับอะไรกันบ้างหรือไม่"

แม้ก่อนหน้านี้ตกลงกันแล้วว่าหากจิ้งจอกม่วงออกจากคุกสำเร็จก็ไม่จำเป็นต้องพบหน้ากันอีก ทว่าจอมอสูรแม่น้าไปเหอทุ่มเทกำลังสติปัญญาเพื่อเรื่องนี้ไปตั้งมากมาย อย่างน้อยก็น่าจะได้เห็นกับตาสักครั้ง แก่ปัญหาในใจตกไปเรื่องหนึ่ง

จิ้งจอกม่วงคิด "ผ่านลัทธิารเล็ก" ในเขาเฮยซานที่แยกย่อยออกมาจากแม่น้าไปเหอ ขอเพียงเดินลัดเลาะตามกระแสน้ำไป นางก็จะรู้ได้เอง หากยินดีพบหน้าซัก นางก็จะไปถือโคมมังกรมัจฉารออยู่ที่ริมฝั่งน้ำ"

เจดีย์เจี๋ยน่วยถล่มแล้ว

ศึกสามฝ่ายด้านนอกเจดีย์ยุติลง จอมอสูรเขาเฮยซานกับแม่ทัพพยัคฆ์ต่อสู้บาดเจ็บล้มตายกันทั้งสองฝ่าย หลังเข้าใจสถานการณ์กระจ่างชัด พวกมันก็ไม่มีใครยินดีปล่อยให้จอมอสูรแม่น้าไปเหอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ไปแต่ฝ่ายเดียว

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอมาช้าที่สุด นางไม่เพียงตักดวงผลประโยชน์จากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น หากยังปฏิเสธไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอเอ่ยจาห้าวหาญ "พวกเจ้าไม่ใช่พรรคพวกของอสูรทวยศ แล้วเหตุใดไม่รีบบอก ค่ำมืดเช่นนี้สู้ไปสู้มาล้วนเพราะเข้าใจผิดทุกคนเป็นพี่น้องคนกันเอง เลิกแล้วต่อกันเถิด"

หมี่ดำกับพยัคฆ์เหลืองล้วนได้รับบาดเจ็บ ต่างคิดพักรักษาตัวฟื้นฟูลมปราณ แต่พอได้ยินนางพูดเช่นนั้น พวกมันก็ไม่โหยจนกระอักเลือด เสียเวลา รุนวายเป็นไปเปล่าๆ เช่นนี้ เจ้าบอกแยกย้ายก็แยกย้ายกันง่ายๆ ได้หรือไร

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอปลอบทหารเฝ้าเจดีย์เงินเยา "ข้าจะนำกำลังทหารเดินทางไปยังเขตพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างเขาเฮยซานกับแม่น้ำไปเหอเพื่อค้นหานักโทษอสูรเดี๋ยวนี้"

ทหารอสูรของทั้งสองฝ่ายมีใจแต่ไร้กำลัง มีเพียงขาน้ำในแม่น้ำไปเหอเท่านั้นที่ยังคงอยู่ในสภาพคึกคักอีกเหิม ภารกิจนี้หากไม่ใช่นางแล้วยังจะมีผู้ได้รับหน้าที่นี้ได้อีก

จอมอสูรเขาเฮยซานขึ้นเสียงโมโห "เจ้าคือนำทหารบุกเข้าดินแดนเขาเฮยซานของข้า? อย่าได้หวัง!"

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอยิ้มกล่าว "สถานการณ์ในคืนนี้ไม่ธรรมดา ข้าขอสาบานต่อเทพอสูร ทหารของข้าจะไม่ย่างกรายเข้าดินแดนเขาเฮยซานแม้แต่ก้าวเดียว ในหมู่บ้านเขาเฮยซานหนึ่งก้าวมีหนึ่งจุดรักษาการณ์ สิบก้าวมีหนึ่งจุดยืนยาม เช่นนี้แล้วเจ้ายังกล้าข้ายึดรั้วเจ้าในคราเดียวอีกหรือ"

แม้จะได้ยินจอมอสูรแม่น้ำไปเหอพูดอย่างใจกว้างเช่นนั้น ทว่าหมี่ดำกลับรู้สึกว้าวุ่นใจของอีกฝ่ายกำลังบอกว่าตนเองมีฐานะเป็นถึงผู้นำแท้ๆ แต่ใจคอกลับคับแคบยิ่ง จึงได้แต่ส่งเสียงประชดออกมาคราหนึ่ง "เจ้ามีหรือจะกล้า"

ตามคำสั่งของปลาในพ่อบ้านใหญ่ ทหารกึ่งแม่ทัพแยกกันออกเป็นหกกลุ่ม กระจายแยกย้ายหายเข้าไปในป่าเขา เริ่มแสวงงมมือค้นหา

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งครั้นพบรอยเท้ากระต่ายชุดหนึ่ง พวกเขาก็ตะโกนโวยวายดังลั่น "นี่มันรอยเท้าของพวกอสูรทรยศ รักษาสถานที่เกิดเหตุ ล้อมไว้!"

หลังจากนั้นอีกไม่นานพอเจอชนกระสาขาวอันหนึ่ง พวกเขาก็ตะโกนระดมพรรคพวกอีก "นี่คือหลักฐานการหลบหนีของอสูรทรยศ เก็บไว้ให้ดี! เป็นไปได้มากกว่าอสูรทรยศมุ่งหน้าไปทางตะวันออก แต่จะตัดความเป็นไปได้ที่พวกมันจะหลบหนีไปทางใต้ไม่ได้!"

"อา ตะวันตกพบชนจิ้งจอกสีม่วง อืม เป็นไปได้ว่าอาจถูกลมพัดมา..."

ท่าทางของพวกเขาล้วนจริงจังยิ่งยวด ทว่าประสิทธิผลกลับต่ำเตี้ยติดดิน

จอมอสูรเขาเฮยซานกับแม่ทัพพัศค์เรียกหาทหารอสูรที่ไวใจได้และบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยมาคอยจับตาดูการเคลื่อนไหวของพวกขาวน้ำ ทว่าหลังจากมองดูอยู่พักใหญ่ทหารอสูรพวกนั้นก็ต่างหมดความอดทน กลับไปรายงานสถานการณ์ตามที่เห็น

หมี่ดำฟังจบก็แอบนึกว่า "ลูกน้องของจอมอสูรแม่น้ำไปเหอล้วนไม่เอาไหน มีแต่พวกขาวน้ำโง่เงา!"

ระลอกคลื่นเล็กๆ นำพาร่างแบบบางสูงโปร่งของจอมอสูรแม่น้ำไปเหอมุ่งหน้าเข้าไปยังดินแดนเขาเฮยซาน ในใจคิดว่าข้าบอกว่าทหารแม่ทัพไม่เข้าไปไม่ได้บอกว่าตัวเองจะไม่เข้าไป เช่นนี้จะเรียกว่าผิดคำพูดหรือไม่ละ

เขาเฮยซานกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เพื่อที่เขาจะลี้ภัยซ่อนไม่ใหญ่คับบังก้องนภา

หลังประมาณตำแหน่งได้คร่าวๆ จอมอสูรแม่น้ำไปเหอก็หยุดนั่งลงบนหินเรียบลื่นเป็นประกายข้างลำธาร จุดโคมงามวิจิตร

แสงโคมรางเลือนประเดี๋ยวล่วงประเดี๋ยวมืดอยู่ท่ามกลางสายลมยามราตรี ต้องผิวน้ำเกิดเป็นประกายระยิบระยับ ชี้ทางให้กับพรรคพวกของนางที่เดินทางอยู่กลางคำคืน

เท้าเปลือยเปล่าของนางแกว่งไกวอยู่ในน้ำ ปากครวญเพลง โคมสะคราญ

แม่น้ำไปเหอ' เสียงเพี้ยน เสียงเพลงถูกเสียงลมเสียงน้ำกลบจนแทบไม่ได้ยิน

"ดื่มสุราจากนี้ มิเมามายมีย้อนหวน ตะวันตกโฉมสะคราญของข้า
ตะวันออกแม่น้ำไปเหอไหลริน..."

ขณะที่เทียนน้อยในโคมไฟใกล้จะดับ เสียงฝีเท้าของใครบางคนก็ดังขึ้น
จากทางด้านหลัง

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอหันหน้ามองกลับไป คล้ายใจลอยเคลิบเคลิ้ม
ซื่อซู่ยังคงเป็นหนุ่มน้อยท่าทางเรียวอีกเต็มในอาภรณ์ผ้าดินสีแดง รวากับ
หลายปีมานี้ไม่เคยตกอยู่ในภาวะอัปยศหรือถูกจองจำอยู่ในคุก

เขาเอ่ยปากอย่างเบิกบาน "ข้ารู้ว่าเจ้าต้องมารอข้า!"

"จึงจอกซ์ข้า นับว่าดวงเจ้ายังแข็ง" จอมอสูรแม่น้ำไปเหอไม่สนใจเขา
หากกลับมีท่าทีอ่อนโยนต่อกระสาขาว "เพียววี เจ้าเองก็ออกมาแล้ว"

เพียววียิ้มตอบ "ก็ด้วยบารมีของจอมอสูร"

หลังทักทายอสูรทั้งสองเสร็จ จอมอสูรแม่น้ำไปเหอก็ลุกขึ้นแสดงภาวะ
ต่อเมิ่งเสวี่หลี่และจี้เซี่ยว ปลดถุงผ้าปักลายบนเอวลง "จอมอสูรเขาหลิงซ่าน
รู้ข่าวรวดเร็ว เก่งกว่ายามนี้คงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นนี้แล้ว จากเฮยซานถึงหงหลิน เขา
ต้องวางแผนฟ้าดาข่ายดิน* เคลื่อนกำลังพลไล่สืบหาที่อยู่ของพวกท่าน ข้ามี
สิ่งวิเศษคุ้มครองปกป้องชีวิตขึ้นหนึ่ง หมายถึง..."

เมิ่งเสวี่หลี่พูดตบตบ "ก่อนหน้านี้พวกเราตกลงกันแล้วว่าหลังช่วยท่าน
ช่วยอสูร ท่านจะมอบร้านให้ข้าร้านหนึ่ง ว่ากันตามภาษาพ่อค้าแล้ว ข้าส่งสินค้า
ท่านมอบเงิน พวกเราไม่มีอันใดติดค้างต่อกัน หากท่านคิดจะมอบอันใดให้ข้าอีก
มิผู้แบ่งเวลามาช่วยดูแลลูกน้องเครื่องอสูรของข้าสักเล็กน้อย" พูดจบเมิ่งเสวี่หลี่
ก็ประสานมือกล่าวลา ไม่เปิดโอกาสให้จอมอสูรแม่น้ำไปเหอได้เอ่ยปากอันใด
อีก

เมิ่งเสวี่หลี่กับจี้เซี่ยวเดินไปตามลำธาร เปิดโอกาสให้อสูรทั้งสามได้
พูดคุยกัน พวกเขาสองคนเดินเคียงไหล่รับลมคิมหันต์ ฟังเสียงธารน้ำไหล
ซื่อซู่ระเบิดเสียงหัวเราะ "หอยพัด เจ้าจะไปกับพวกเราหรือไม่ ตามพี่ชาย

* แห้วฟ้าดาข่ายดิน เป็นสำนวน อุปมาถึงการล้อมศัตรูหรือผู้หลบหนีไว้อย่างแน่นหนา

บุกตะลุยทั่วทุกสารทิศ"

เขาอยู่ในคุก รั้งให้โคกาคาตูรน้ำหน้าตาไหลพราก ครั้นได้รับอิสระใหม่ ได้พบสหายเก่า ทำที่พลันเปลี่ยนเป็นแสงน้ำใจดั้งเดิม อารมณ์ความรู้สึกมาไว ตอนไปกลับไวยิ่งกว่า

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอสายหน้า "ข้าได้แซ่หน้า มีคนขัดเปลือกหอยให้ ทุกวัน ชีวิตนับว่าสุขสันต์ยิ่ง เทียบกับชีวิตที่วันๆ เอาแต่ต่อสู้ของพวกเจ้าแล้ว หาได้สุขสบายน้อยกว่าไม่ พวกเจ้าคิดทำการใหญ่ แต่ข้ามิสนใจ"

ชื่อซุกกล่าว "ดีเยี่ยมดีแท้ ทว่าเช่นนี้หนึ่งวันจะต่างอันใดกับร้อยปี"

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "แม่น้ำไปเหอเป็น ชื่อแม่น้ำและเป็นชื่อของข้า ข้าไม่มีทางไปจากที่นี่ พวกเจ้าไปเถอะ และอย่าได้ กลับมาอีก"

พูดถึงตรงนี้เพยอวี่ก็ตัดสินใจกล่าวคำลา ทว่าชื่อซุกลับบอก "แผนการ ของจอมอสูรเขาหลังซานไม่ใช่เล็ก ๆ น้อยๆ ทันทึ่ที่อิทธิพลของเขาแผ่ไพศาล ถึงตอนนั้น เขาย่อมต้องพุ่งเป้ามาที่เจ้าแน่ เจ้าเคยเห็นนกกระจอกเทศที่ยังไม่ตื่นรู้หรือไม่ ครั้นพายุฝนทราวยกำลังมามันจะซุกหัวเข้าไปในผืนทราย ฟังไม่ได้ยิน มองไม่เห็นพายุ จนตายมันก็ยังไม่รู้เลยว่ามันตายด้วยเหตุใด หอยพัดปิดเปลือก ไม่เห็นมหาอุทกภัยภายนอก..."

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอกระชับโคมมั่งกรมัจจาจนแบน สะบัดมือขว้าง ของสิ่งหนึ่งออกไป "เจ้ามีสิทธิ์พูดอันใด! ใส่หัวไปได้แล้ว!"

ชื่อซุกกลัวถูกหินริมแม่น้ำเขวี้ยงใส่หน้าจึงรีบยื่นมือออกไปรับ หินบงา วังหนีหลุด "ไปแล้วว"

เห็นสองอสูรวิ่งตรงมาเมื่งเสวี่ยหลี่ก็ถามอย่างแปลกใจ "คุยเสร็จเร็ว เช่นนี้?"

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอทอดตามองดูเจดีย์เงินเยาอยู่ทุกคำคืน ทั้งๆ ที่รู้ว่ สหายเก่าตกระกำลำบาก แต่กลับมีอาเจียนมือช่วยเหลือ ร้อนรนไม่เป็นสุข ครั้น พลิกแพลงสถานการณ์สำเร็จ ได้พบกันใหม่อีกครั้งเช่นนี้ก็น่าจะมีเรื่องให้ พุดคุยกันมากอยู่มิใช่หรือไร

ชื่อชูหน้าม้อยคอดก "ถูกนางด่ากลับมา"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ประหลาดใจ "ยังมีอสูรต่ำชนะพวกเจ้าด้วยหรือ" นั่นมันต้อง
ระดับใดกัน

เฟยอวี่บอก "เหนืออสูรยังมีอสูร...เอ? นี่มันอะไร"

ชื่อชูก้มหน้ามอง ในมือตัวเองถือของที่จอมอสูรแม่น้ำไปเหอขว้างมา
มันไม่ใช่ก้อนหิน แต่เป็นถุงผ้าปักลายใบหนึ่ง

เขารีบหันหน้าไป จุดที่จอมอสูรแม่น้ำไปเหอยืนอยู่ก่อนหน้านี้ว่างเปล่า
มีก็แต่ลำธารไหลริน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6567->